

К 792/Д 87

120000868700

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

САВА ОГНЯНОВ

РУСЕ

K 861

K $\frac{892}{288}$

СПАС ЛЕВКОВ

СЕДЕМ
ПЕСНИ
ЗА
СЕВЕРНИЯ
КЕЙ

ПОСВЕЩАВАМЕ НА ЕДИНАДЕСЕТЯ КОНГРЕС
НА БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868700

447922

постановка

СЛАВИ ШКАРОВ

режисьор

КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ

сценография

ЦАНКО БОЙНОВ

текст на песните

ВЛАДИМИР ЛЕВКОВ

музика на песните и музикално оформление

РАШКО МЛАДЕНОВ

аранжирмент на песните

МИЛКО МИЛКОВ

изпълнение на естраден оркестър РУСЕ с диригент

ПЕТЪР ПЕТРОВ

пластика

СТОЯН ГЕОРГИЕВ

оператори на киноснимките

ПЛАМЕН ВАГЕНЩАЙН

от Студията за игрални филми — София

ВАЛЕНТИН РУСЕВ

от Телевизионно студио — Русе

фотограф

СВЕТОСЛАВ ТОДОРОВ

диапозитиви

ИОРДАН РЪЖДОВ

IV премиера на театъра за сезон 1975-76

13 февруари от 19 часа в операта

Участниците са:

ИНЖЕНЕРЪТ	ВЛАДИМИР БРАТАНОВ
ПРОЕКТАНТЪТ	ТРАЙКО НАЧЕВ
ТЕХНИЧЕСКИ РЪКОВОДИТЕЛ	ГЕОРГИ СТЕФАНОВ
БРИГАДИРЪТ	ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ заслужил артист
ПРИКАЗЛИВИЯТ	КЛИМЕНТ МИХАЙЛОВ
ЧОВЕКЪТ, КОИТО РАЗОБЛИЧАВА МАФИЯТА	НИКОЛАЙ АНГЕЛОВ
ЧОВЕКЪТ, КОИТО НЕ СЯДА ДА ЯДЕ БЕЗ ЛЮТА ЧУШКА	ДИМИТЪР ЙОРДАНОВ
ЧОВЕКЪТ, КОИТО ПОЗНАВА ХОРАТА ПО МИРИЗМАТА	МИНКО МИНКОВ
ЧОВЕКЪТ, КОИТО УМЕЕ ДА РАЗГОВАРЯ С ПТИЦИТЕ	АНГЕЛ АНГЕЛОВ
ЧОВЕКЪТ, КОИТО ИСКА ДА ПРАТИ СИНА СИ В АНГЛИЙСКАТА ГИМНАЗИЯ	БОЖИДАР МАНЕВ
ТЕХНИЧЕСКИ РЪКОВОДИТЕЛ НА ЗАСИПКАТА	КОСТА ДИМОВ
ТЕХНИЧЕСКИ РЪКОВОДИТЕЛ НА ХИДРОМОНИТОРИТЕ	АНДРЕЙ МЕДНИКАРОВ
ТЕХНИЧЕСКИ РЪКОВОДИТЕЛ НА МЕХАНИЗАЦИЯТА	СИМЕОН ГАНЕВ
НАЧАЛНИК НА АВТОРЕМОНТНАТА РАБОТИЛНИЦА	ВЕСЕЛИН РАЛЕВ
СТУДЕНТКАТА	РУМЯНА ТАШЕВА
ЖУРНАЛИСТКАТА	ВИОЛЕТА СЛАВОВА
ПЪРВИ ЕЛЕКТРОЖЕНИСТ	ВАСИЛ АНТОВ
ВТОРИ ЕЛЕКТРОЖЕНИСТ	ЛЮБОМИР МИРЧЕВ
ВОДОЛАЗ	ГЕОРГИ НИКОЛОВ
СТУДЕНТИ-БРИГАДИРИ	АНТОАНЕТА КРЪСТЕВА ЖИВКА ПЕНЕВА ПЕТА ХРИСУ
В ПОСТАНОВКАТА НА РУСЕНСКИЯ ТЕАТЪР	
ЧОВЕКЪТ ОТ ТЕАТЪРА	ИВАНКА БЕНЧЕВА
ТИСАФЕРН, повелител на Ефес	КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ
КЛИМЕНТИНА, негова жена	МАРИНА ПРАШАНОВА
КЛЕОН, архонт-василей	ГЕОРГИ РАДОМИРОВ

СПАС ЛЕВКОВ

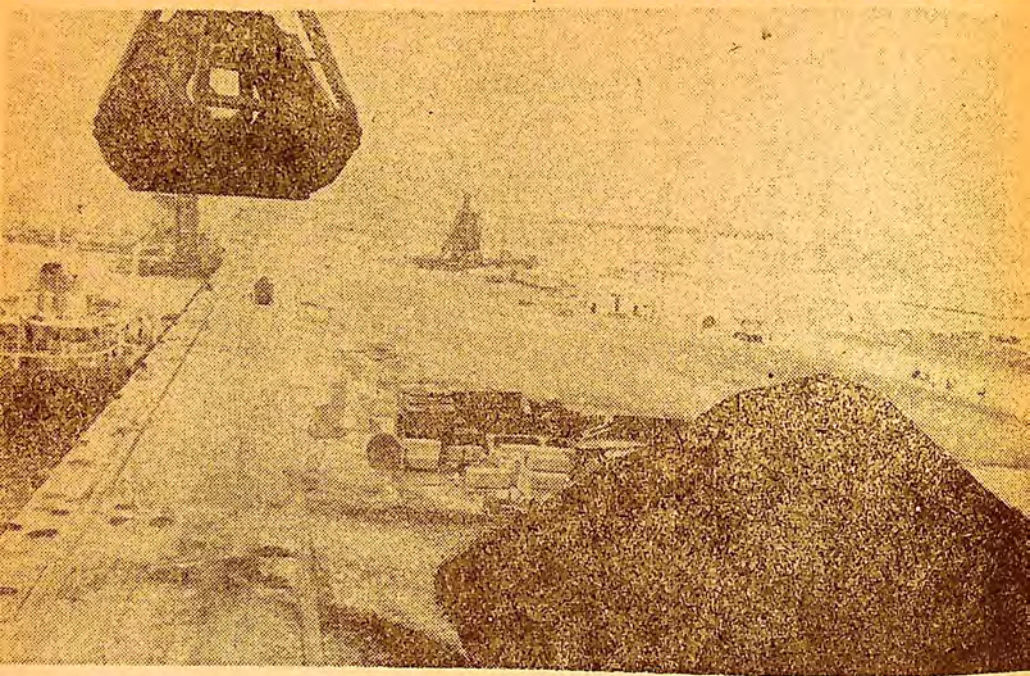
е роден на 19 март 1927 г. във Варна. Произхожда от работническо семейство. Завършва средно образование в родния си град и висше в София. През 1942 г. влиза в редовете на РМС и отдава силите си както за победата на социалистическата революция, така и за укрепването на народната власт. Последователно работи като завеждащ отдел „Пропаганда и агитация“ в Окръжния комитет на БКП във Варна, заместник главен редактор на радио Варна, първи помощник-капитан в търговския флот и директор на Варненската филхармония. Сега е на работа в един от националните обекти — строителството на пристанище Варна-Запад.

Спас Левков дебютира в драматургията през сезона 1961-62 г. с пиесата си „Последният бал“, поставена на сцената на Толбухинския драматичен театър „Йордан Йовков“. През сезона 1966-67 г. Варненският драматичен театър „Стоян Бъчваров“ реализира пиесата му „Вълнолом“, а през сезона 1970-71 г. и документалната му драма „Комуната“, посветена на героичната Варненска комуна.

Спас Левков е автор и на редица радиопиеси и публицистични материали. Последните му две пиеси „Пътешествие на сал“ и „Седем песни за северния кей“ са резултат на тригодишното му пребиваване на строежа на пристанище Варна-Запад и сред хората, изграждащи Девненския промишлен комплекс. „Пътешествие на сал“ е поставена в столичния Театър 199 и се играе с подчертан успех. „СЕДЕМ ПЕСНИ ЗА СЕВЕРНИЯ КЕЙ“ се реализира за първи път на сцената на Русенския театър „Сава Огнянов“.

ВОДОЛАЗЪТ ИЗЛИЗА НА ОТДИХ СЛЕД
ПРОДЪЛЖИТЕЛЕН ПРЕСТОИ ПОД ВОДАТА

СЕВЕРНИЯТ КЕИ Е ГОТОВ

РАЗГОВОР С АВТОРА НА ПИЕСАТА

— Др. Левков, разкажете ни нещо повече около създаването на Вашата пиеса „Седем песни за северния кей“ — та днес все още е рядкост появата на драматургични творби, посветени на събития и образи от строителството. Предварително желание да напишете пиеса на строителна тема ли Ви отведе в Девня, или материалът, овладян там, Ви подтикна към драматургично отразяване?

— В Девня отидох с твърдото намерение да напиша пиеса, в която да отразя съзидателните усилия на нашата работническа класа. Но моето намерение нямаше да бъде осъществено, ако не бях се потопил в богатия жизнен материал. За щастие, беше ми предоставена възможност да бъда напълно завладян от суровата поезия, от динамиката и контрастите, от сложната душевност на хората в Девненския промишлен комплекс. Там получих всичко необходимо, за да напиша „Седем песни за северния кей“. Впрочем нека призная, че този жизнен материал е вече моя творческа съдба.

— Камо имаме пред вид увлечението Ви в документалната драматургия, каква е степента на документалност в пиесата Ви и какво е мястото на художествената измислица?

— Събитията, фактите и проблемите на пиесата са взети от живота и дейността на трудовия колектив на „Трансстрой“, село Белослав, който строи пристанище Варна-Запад. Само в този смисъл пиесата има достоверна подплата. Но разбира се, постарал съм се да преосмисля всичко по художествено-творчески път, да го оценя и опоетизирам.

— Героите Ви имат ли конкретни прототипове или са обобщения?

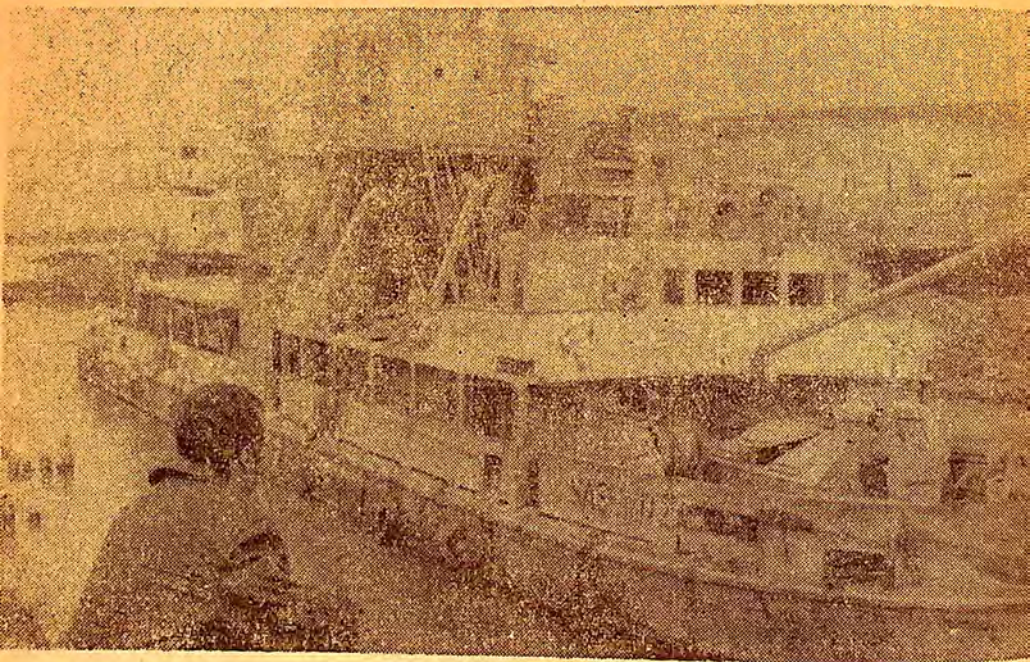
— Повечето от героите ми в „Седем песни за северния кей“ имат свои прототипове, но не са обикновено тяхно отражение. Със своите основни черти, с обобщените си портрети те представляват онази генерация наши съвременници, които могат да се срещнат и в Козлодуй, и в Бобовдол, и на родопските каскади.

— След досегашните Ви доста разнопосочни търсения в пиесите „Последният бал“, „Вълнолом“ и „Комуната“, трябва ли да смятаме, че вече сте попаднали на своя почва, на свой терен — темата на мирния строителен подвиг?

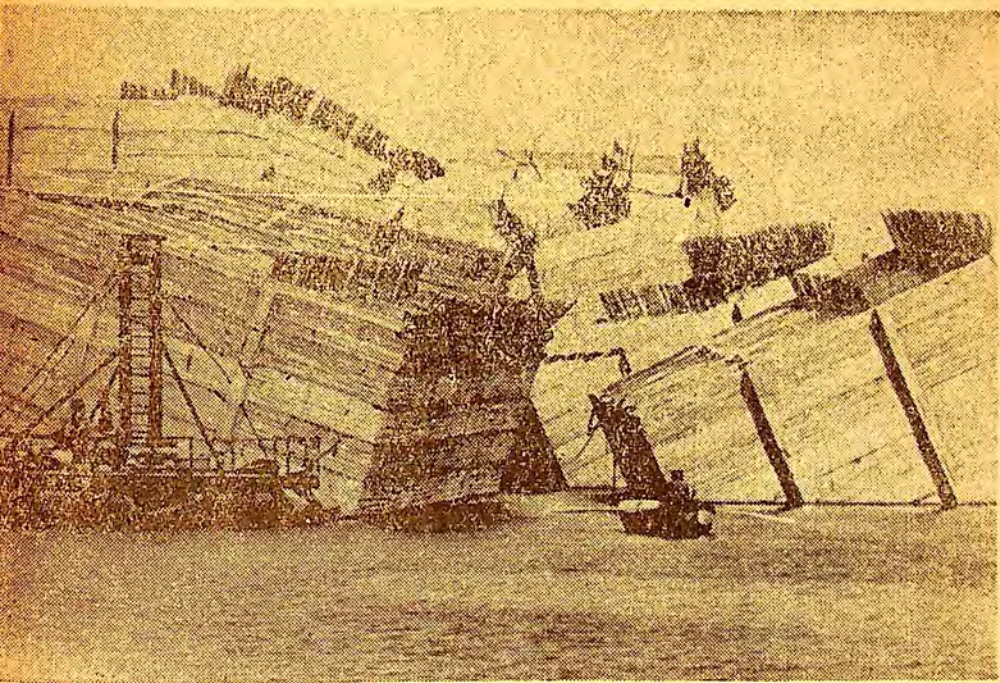
— Да, тази тема се оказа най-здравата почва, на която съм стъпвал и това породило желанието ми да проникна в нея колкото може по-дълбоко. Дано успея. Разбира се вълнуват ме и други проблеми от нашата съвременна социалистическа действителност. . .

— Предстоящите Ви творчески намерения?

— Работя над нова пиеса. Тя е озаглавена „Двеста лева чисто“ и ще представлява втора част от драматургичния триптих, вдъхновен от строителите на Девненския промишлен комплекс. В договорни отношения съм и с телевизията за написване на сценарий за игрален филм. Но плановете са хубави само когато се реализират.

HEMCKATÀ ÑÛÛBÀÇKÀ „ZÀCNIÇ“ CÛEÐ ÆZBÀÐÐÀ HEÒO Æ.

ПРИЗМАТИЧНИ КЕСОНИ

ПЕСЕН ПЪРВА

Далечни са строежите на нашето детство
и Северният кей не е Хаинбоаз,
но пак остава в сила лозунгът-наследство
„Играждаме те ние, ти изграждаш нас.“
От силната земя и мъртвото спокойствие.
От живата вода без свои очертания.
От вятърния бяг, роден за колебания.

Недей превръща лозунга в спокоен пристан
за своя кораб, носещ слабост непризната.
Не се ограждай само с азбучните истини.
Прислушай се по-често в песента изпята. . .
От силната земя и мъртвото спокойствие.
От живата вода без свои очертания.
От вятърния бяг, роден за колебания.

От смели уверения аз нямам нужда.
За лозунга сам пазя светлите бои.
Но някога и спящи кейове събуждам
и не едно откритие в душите предстои.
От силната земя и мъртвото спокойствие.
От живата вода без свои очертания.
От вятърния бяг, роден за колебания.

ПЕСЕН ЗА РАБОТНИЧЕСКИТЕ ВЛАКОВЕ

Как благороден е зимният влак —
сам се покрива с мъглата отвън,
сам ни предлага вагонния зрак:
трийсет минути — свръхнормено сън,
трийсет минути — двубой на белот,
трийсет минути — заседнал живот.

Първият готов пристанищен кран
носи лозунг — служи за прът.
Денят се катери по него незван,
цифрата сменя за кой ли път,
гони слънцето без да допуска,
че три дни и нощи остават до пуска.

Бяга от залеза летният влак —
пак ще краде от времето за сън.
Утре тъй рано заспалият мрак
ще ни напусне с часовников звън.
Утре и утре и пак и пак. . .
Бяга от залеза летният влак.

ПЕСЕН ЗА ПОЗИЦИЯТА

Ти посей трева и поживей със нея —
нищо, че без тебе времето отлита...
Поплачи, посмей се, пей щом ти се пее,
даже и трева да бъдеш се опитай.
Убеди се сам — след първите години
бързото растение ще ти е познато.
А ще можеш ли без него да отминеш,
че дърво не става никога тревата. . .
И едва тогава почвай сенокоса,
вечерта легни и сам срещу звездите
разсъждавай гневно, не пести въпросите.
Вече имаш право на откритие.

ПЕСЕН ЗА СВЕТЛИНАТА

Не ни оставяй само карамфилите на залеза.
Макар че винаги сме те разбирали,
живеем от стеблото на деня. Не ни доказвай,
че е съвсем житейско да умираме!

Не ни оставяй само карамфилите на залеза.
растящ от самотата на душите ни.
Спасявай ни от нечовешки вечното безсрамие
да бъдем само безучастни зрители.

Не ни оставяй само карамфилите на залеза.
Недей гаси последния прожектор....
Ще ги превърща цяла нощ в зелен дъждовен празник,
покриващ всяка гробищна пътека.

ПЕСЕН ЗА КАСКАТА

Малко събитие,
малко откритие —
бяхте на гости у нас,
моята каска
как сте надраскали
с подписи — спомен от вас? ...
Край на задачите ...
Тръгвате, значи? ...
Пълен с раздялата ден.
А плетеницата
с разни езици
вечно остава при мен.
Нямаше фотоси,
нямаше фокуси
и ни един журналист.
Без да позирам
аз се бронирах
с каската, станала лист.
В дните на истина,
в дните без пристани,
в дните на трудния час,
пази ме честно
(не шапка от вестник) —
каска монтажна със вас.

ПЕСЕН ЗА ВОЙНИКА

Беше спечелил хиляда войни.
Скъпо заплащаше всяка победа,
но във безброя на бойните дни
силна позиция той бе отгледал —
вярваше в коня и точния щик,
танкове нямаше само войникът.

Готвеха паметник в негова чест
поход започнаха без да го питат —
късно научи голямата вест ...
Значи в хиляда и първата битка
нямаше нужда от коня и щика,
нито от мъдрия дух на войника.

Сигурно в себе си той бе открил —
незаменими сме само за кратко,
ала забравят, че силен си бил,
ако загубиш в последната схватка.
Стар беше конят, ръждясал бе щикът
и срещу себе си тръгна войникът.

ПЕСЕН ЗА ОРГАНИЗАЦИЯТА

Вавилон, държаво клета,
мъдрост само не достига
ако кула до небето
си решила да издигнеш.
Че в оная бъркотия,
твоите инженери пусти
не можах да открият
път и провалиха пуска.

Организираност, организираност —
поле минирано, компрометирано
от чисти помисли
със сто компромиса.

Днес строежът просто става —
логиката на нещата
пренебрегваш и направо
получаваш резултата.
Майсторлъкът във това е —
въпреки стоте езика —
вдигаш сградата до края
и от покрива извикваш:

Организираност, организираност —
поле минирано, компрометирано
от чисти помисли
със сто компромиса.

ДАННИ ОТ СТРОИТЕЛСТВОТО

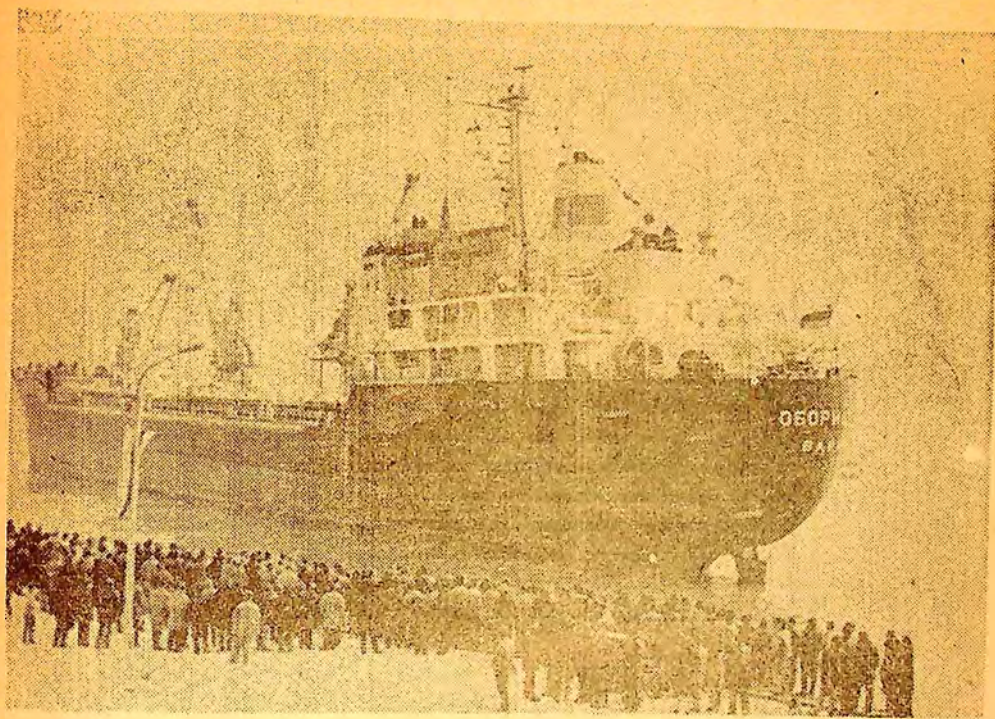
Окончателно завършено, новото пристанище Варна-Запад ще има 15 корабни места, а общата дължина на кейовата стена ще надмине два километра.

Дължината на водния път от морето до новото пристанище е 25 километра, а дължината на изкуствено създадените канали — 14 километра и 700 м.

В строежа на пристанището са взели участие над 3750 души. Извършени са 40 милиона кубически метра драгажни работи, които се равняват на планински хълм с основа два на два километра и височина 1 километър. Изчислена във вагони, изкопаната от драгите земна маса може да напълни влакова композиция от 400 000 вагона или в дължина — 4000 километра. Това е разстоянието между София и Лондон.

В строежа на новото пристанище са вложени: 10 000 000 кубически метра пясък, 100 000 кубически метра бетон, 200 000 кубически метра скална маса, 52 000 тона стомана, 80 000 метра кабели, 33 000 метра стоманени тръбопроводи.

ПЪРВИЯТ КОРАБ АКОСТИРА НА ГОТОВИЯ КЕИ

представлението се води от
К Ю Р А Н А П Е Н Е В А

текста следи

Е Ф Р О С И Н А Г Р И Г О Р О В А

технически сътрудници

Зам. директор по техн. въпроси — Добри Берков, Художник-изпълнители — Димитър Гилев, Христо Луканов. Зав. техн. и проектантско бюро — Петър Гузелски. Ръководител организация и реклама — Надежда Ванева, Ръководители художествено осветление — Георги Харалампиев, Димитър Ников. Звуково оформление — Цвятко Ячев. Театър-майстори — Кънчо Начев, Здравко Владимиров. Тапицерско ателие — Йордан Петров. Завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев. Шивашко ателие — Каролина Димитрова, Слави Николов. Железарско ателие — Георги Петков. Дърводелско ателие — Нено Ненов. Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова. Завеждащ театрален гардероб — Стоянка Найденова.

редакция и уредба на програмата

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

завеждащ литературното бюро при театъра

